

Sygn. akt: I C 564/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Waclaw
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. Ś. i C. Ś.**

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w S.

o uchylenie uchwał wspólnoty mieszkaniowej

I oddala powództwo

II zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 537,88 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 564/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 września 2017 r. C. Ś. i S. Ś. wystąpili o uchylenie uchwał nr (...) i nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w S. w całości oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że jest właścicielem na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) w K. w S., który to budynek pozostaje pod zarządem Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w S. (dalej: Wspólnota).

Zdaniem powodów uchwała nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. Wspólnoty dotycząca podziału kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej, lokali mieszkalnych, garaży i pomieszczeń piwnicznych w zakresie rozliczania C.O. i składowych kosztów C.O. w sezonie grzewczym 2017/2018 w stosunku 60% w zakresie kosztów stałych przypadających proporcjonalnie do powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego i 40% w zakresie kosztów zmiennych według sumy zużycia ciepła przez użytkowników jest sprzeczna z art. 13 ust 1 ustawy o własności lokali, art. 45a ust. 8 pkt 1 oraz ust. 10 ustawy – Prawo energetyczne, nadto narusza ich interes finansowy.

Kryteria podziału kosztów rozliczania ciepła winny bowiem zostać ustalone w drodze podanego do wiadomości członków Wspólnoty regulaminu, nadto koszty ogrzewania związane z utrzymaniem części wspólnych nieruchomości

winy być rozliczane proporcjonalnie do wielkości udziałów poszczególnych właścicieli we własności nieruchomości wspólnej, a nie w proporcji do powierzchni zajmowanych przez nich lokali.

Powodowie w piśmie z dnia 6 grudnia 2017 r. oraz S. Ś. na rozprawie w dniu 13 grudnia 2017 r. doprecyzowali, że podstawą żądania uchylecia przedmiotowej uchwały jest nie tyle brak akceptacji dla ustalonych przez Wspólnotę zasad rozliczania kosztów stałych i zmiennych dostaw ciepła, co odstąpienie od zachowania przez pozwaną przewidzianej do tego formy, tj. regulaminu. (k. 3-7, 52-55, 71).

Odnosnie do uchwały nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. powodowie wskazali natomiast, że zawarte w niej zapisy dotyczące wypowiedzenia przez ogół właścicieli – członków Wspólnoty dotychczas obowiązującej umowy o kompleksowe dostarczanie paliwa gazowego dla budynku (...) w S. przez (...), jak też udzielone zarządowi Wspólnoty upoważnienie do wyboru nowego dostawcy gazu, są sprzeczne z art. 21 ust 1 i 3 oraz art. 22 ust 1, 2 i 3 pkt. 3 ustawy o własności lokali. Decyzja w przedmiocie rozwiązania umowy należy wszak do kompetencji zarządu Wspólnoty, nie zaś jej członków, którzy są obowiązani wyłącznie do upoważnienia organu do dokonania czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu nieruchomością wspólną. Wybór nowego dostawcy gazu winien zostać zatem poprzedzony uzyskaniem przez zarząd Wspólnoty konkretnej, nie zaś jedynie blankietowej, zgody jej członków. (k. 3-7)

W odpowiedzi na pozew Wspólnota Mieszkaniowa (...) w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwana w pierwszej kolejności podniosła, że zawieranie przez Wspólnotę umów na dostawę mediów należy do czynności zwykłego zarządu nieruchomością wspólną. W związku z powyższym brak jest podstaw do przyjęcia, aby zmiana dostawcy gazu musiała zostać poprzedzona uzyskaniem przez zarząd Wspólnoty stosownej zgody właścicieli lokali. Zapisy uchwały nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. w tym przedmiocie stanowią zatem wyłącznie wyraz woli ze strony Wspólnoty poinformowania jej członków o planowanych działaniach.

Odnosząc się do uchwały nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. pozwana podała zaś, że kwestionowane zapisy z jej punktu 7 odpowiadają prawu. Powodowie nie wykazali bowiem, aby naruszone zostały zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub ich indywidualne interesy. Proponowany w uchwale nr (...) podział całkowitego kosztu dostawy ciepła na ogrzewanie budynków w proporcji 60% rozliczanych wedle powierzchni lokali i 40% według mierników ciepła uwzględnia zaś faktyczne zużycie w danym lokalu, jest prawidłowy i sprawiedliwy. (k. 29-32)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie S. Ś. i C. Ś. są właścicielami na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej lokalu mieszkalnego nr (...) o pow. 57,3000m⁽²⁾ położonego w budynku nr (...) w K. w S., który to budynek pozostaje pod zarządem Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w S.. Do lokalu nie przynależą piwnica ani komórka lokatorska.

Wspólnota zarządza czterema budynkami mieszkalnymi o numerach:(...), dwoma garażami oraz budynkami gospodarczymi z komórkami lokatorskimi. Każdy z budynków mieszkalnych o numerach (...) posiada odrębny piec C.O., w lokalach mieszkalnych zamontowane są zaś certyfikowane urządzenia elektroniczne w postaci ciepłomierzy. Koszty dostawy gazu są rozliczane na każdy z budynków mieszkalnych oddzielnie. Garaże oraz budynki gospodarcze nie są ogrzewane.

Za dostawę paliwa gazowego do nieruchomości wspólnej odpowiada (...). Zarząd Wspólnoty podjął działania mające na celu wyłonienie nowego dostawcy gazu w oparciu o bardziej korzystne kryteria finansowe. Członkowie zarządu przedstawiali właścicielom lokali informacje w tym przedmiocie.

/bezsporne; wydruk z KW Nr (...) k. 9-11; zeznania K. O. k.70-71, powoda k. 69v-70/

S. Ś. i C. Ś. nie mieszkają na stałe w lokalu mieszkalnym nr (...) w K. nr(...) w S.. W okresie grzewczym powodowie bywają w tym mieszkaniu sporadycznie. Lokal znajduje się na 1-ym piętrze, stanowi mieszkanie tzw. „środkowe”, jego balkon został obudowany dodatkowo szybami o grubości 0,8cm.

W okresie od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. zużycie ciepła w lokalu powodów wyniosło 1,370GJ. Średnie zużycie ciepła w lokalach o wymiarach zbliżonych do mieszkania powodów wyniosło 18-20GJ. /bezsporne; rozliczenie roczne k. 17; zeznania powoda k. 69v-70/

Na zebraniu właścicieli w dniu 2 sierpnia 2017 r., jak też w trybie indywidualnego zbierania głosów, Wspólnota Mieszkaniowa (...) w S. podjęła uchwałę nr (...), w której punkcie 7 przyjęto, że w sezonie grzewczym 2017/2018 koszty centralnego ogrzewania stanowią koszty stałe w wysokości 60% dzielone proporcjonalnie do powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego oraz koszty zmienne w wysokości 40%, na które składa się suma zużytych GJ dzielona proporcjonalnie do zużycia przez poszczególnych użytkowników. Zgodnie z punktem 8 uchwały centralne ogrzewanie zostanie rozliczone na podstawie poniesionych kosztów zakupu i obsługi. Straty ciepła w przepływie energii cieplnej zostaną natomiast rozliczone proporcjonalnie do powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych. Za przyjęciem uchwały oddano 54,70% głosów aprobujących oraz 1,30% przeciw. Powodowie nie uczestniczyli w głosowaniu.

W dniu 2 sierpnia 2017 r. Wspólnota podjęła także w tym samym trybie uchwałę nr (...)w sprawie zmiany dostawcy gazu. Zgodnie z jej treścią współwłaściciele nieruchomości w oparciu o ustawę z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U z 2000 r., Nr 80, poz. 903) postanowili, że wypowiedzą umowy kompleksowe na dostarczenie przez (...) paliwa gazowego dla budynku (...) w S. i upoważnili zarząd Wspólnoty do wyboru nowego dostawcy gazu. Za przyjęciem uchwały oddano 50,50% głosów aprobujących, o „przeciw”. Powodowie nie uczestniczyli w głosowaniu.

/dowód: uchwały nr (...) i nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. k. 12v-13/

Powodowie zostali powiadomieni o treści uchwał nr (...) i nr (...) z 2 sierpnia 2017 r. w dniu 25 sierpnia 2017 r. za pomocą poczty mailowej. /bezsporne; zawiadomienie k. 12/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie i dla porządku wymagało stwierdzenia, iż poczynione wyżej ustalenia faktyczne w sprawie nie budziły wątpliwości Sądu oraz stron - zostały dokonane w oparciu o zgodne wyjaśnienia, mające potwierdzenie w przedstawionych do akt, niekwestionowanych pod względem formalnym i merytorycznym dokumentach.

W tej też sytuacji istota sporu sprowadzała się do oceny przytoczonych przez powodów C. Ś. i S. Ś. zapisów uchwał nr (...) oraz nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w S. pod kątem ich zgodności z przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 1997 r., Nr 54, poz. 348; dalej: PrEnerg) oraz ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2000 r., Nr 80, poz. 903).

Na wstępie, odnosząc się do zarzutów dotyczących uchwały nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. zaznaczyć wypada, że rację ma Wspólnota wskazując, iż powodowie domagając się uchylenia przedmiotowej uchwały w całości, de facto kwestionują wyłącznie postanowienia z jej punktów 7 i 8 traktujących o sposobie proporcjonalnego rozliczenia kosztów energii cieplnej w budynku mieszkalnym nr (...) w K. w S., pozostającym pod zarządem pozwanej, w którym to znajduje się stanowiący własność C. Ś. i S. Ś. lokal mieszkalny nr (...). Powyższe przemawiało za zawężeniem rozważań Sądu wyłącznie do skarżonego pozwem jej fragmentu.

Powodowie wywodzili zasadność swego roszczenia w omawianym zakresie z faktu niedochowania przez pozwaną Wspólnotę przewidzianej prawem formy regulacji, tj. określenia metody rozliczenia kosztów ciepła w sezonie grzewczym 2017/2018 w punktach 7 i 8 uchwały nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r., zamiast w wymaganym Ustawą regulaminie wewnętrznym.

Przedstawionej tak argumentacji wbrew stanowisku strony powodowej nie sposób podzielić. Nie negując bowiem tego, że art. 45a ust 10 PrEnerg przewiduje wprowadzenie przez właściciela lub zarządcę budynku wielolokalowego metody rozliczenia kosztów ciepła nieruchomości w formie wewnętrznego regulaminu rozliczeń, stwierdzić tu wypada, że sposób dokonywania rozliczeń opłat za korzystanie z mediów, w szczególności opłat za dostarczanie energii cieplnej, może być dokonywany również w trybie uchwał podejmowanych przez członków wspólnoty (por. w tej mierze wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 maja 2014 roku, IACa 63/2014, Lexis.pl nr 8516491). Z tego też względu uznać trzeba, że odstąpienie przez Wspólnotę od uchwalenia odrębnego regulaminu i poprzestanie na jednoznacznym określeniu metody rozliczania opłat za dostarczanie energii cieplnej do budynku mieszkalnego nr (...) w K. w S. w uchwale nie mogło z góry rzutować na jej ważność.

Sprzeczność uchwały z prawem zachodzi wszak dopiero wówczas, gdy naruszenie przy jej wydaniu obowiązujących przepisów, (prawa materialnego bądź wymogów proceduralnych), miało wpływ na jej treść. Taka sytuacja w omawianym przypadku natomiast nie zachodzi. Sam bowiem fakt zamieszczenia przedmiotowej regulacji w uchwale zamiast regulaminie nie dowodzi bowiem samo przez się sprzeczności uchwały z prawem, tym bardziej, jeśli weźmie się pod uwagę, że zawarte w niej rozwiązania – wbrew odmiennemu stanowisku powodów przedstawionemu w pozwie - są zgodne z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne.

Zaznaczyć mianowicie wypada, że C. Ś. i S. Ś. pierwotnie wywodzili, iż przyjęta w uchwale nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. reguła rozliczania kosztów ogrzewania części wspólnych nieruchomości w proporcji do powierzchni zajmowanych przez poszczególnych właścicieli lokali mieszkalnych, zamiast proporcjonalnie do wielkości ich udziałów w nieruchomości wspólnej jest niewłaściwa, gdyż sprzyja zawyżaniu opłat względem osób nieposiadających garaży lub komórek lokatorskich.

Z poglądem tym nie sposób się zgodzić. Pomijając, że powodowie nie wykazali za pomocą weryfikowalnych metod słuszności swych twierdzeń, stwierdzić trzeba, iż zaskarżona uchwała nr (...) – w jej punkcie 7 i 8 - ustaliła jedną z przewidzianych przepisem art. 45a ust 8 PrEnerg metodę rozdziału kosztów ciepła, tj. w części dotyczącej ogrzewania lokali mieszkalnych – według wskazania ciepłomierzy, a dla wspólnych części budynku wielolokalowego użytkowanych przez lokatorów – według powierzchni lub kubatury tych części odpowiednio w proporcji do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali. Określiła ją przy tym w proporcji: 40% kosztów zmiennych, tj. zależnych od zmierzonego indywidualnie zużycia ciepła przez poszczególnych użytkowników i 60% kosztów stałych, tj. dzielonych proporcjonalnie do powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego. Powodowie nie wykazali, by ten sposób wycenienia kosztów ogrzewania części indywidualnych oraz wspólnych budynku nr (...) był dla nich niekorzystny, czyli aby realne zużycie ciepła i przypadające na nich z tego tytułu opłaty były mniejsze przy zastosowaniu innej metody. Trzeba mieć natomiast na względzie to, że wybranie określonej metody rozliczenia kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne powinno zostać dokonane tak, aby nie tylko stymulować energooszczędne zachowania, ale również zapewniać prawidłowe warunki eksploatacji budynku, w tym powodować uiszczenie opłat w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie. W tym kontekście podzielić wypada zapatrywanie strony pozwanej, że rozliczenie kosztów ciepła dla wspólnych części budynku wielolokalowego jedynie proporcjonalnie do wielkości udziałów poszczególnych właścicieli w nieruchomości wspólnej nie spełniłoby swojej funkcji, albowiem udziały te nie oddają rzeczywistego stanu rzeczy. Ich wielkość została mianowicie – której to okoliczności powodowie nie zaprzeczyli – obliczona różnie przez dewelopera w zależności od terminu sprzedaży.

Co więcej, nie sposób pominąć faktu, że powodowie w sezonie grzewczym przebywają w lokalu mieszkalnym nr (...) w K. nr (...) w S. sporadycznie, czego dowodzą niekwestionowane przez nich odczyty ciepłomierzy wskazujące za okres od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. wartość zużycia ciepła na poziomie: 1,37000 GJ, przy średniej dla mieszkań o zbliżonej kubaturze: 18-20 GJ. Okoliczność ta niewątpliwie dowodzi tego, że po pierwsze, powodowie ogrzewają swój lokal przy zużyciu ciepła znikomym do średniego zużycia rozmiarze (co jest zresztą uzasadnione ich miejscem stałego zamieszkania i sposobem korzystania z lokalu), po wtóre jest oczywistym, iż w takiej sytuacji mieszkanie powodów – jako tzw. „środkowe” i znajdujące się na 1-yim piętrze – może siłą rzeczy „korzystać” poprzez wszelkie przegrody budowlane z ciepła dostarczanego do lokali sąsiednich. Migracja ciepła z części budynku o wyższej temperaturze

do części o niższej temperaturze jest bowiem naturalnym zjawiskiem fizycznym niezależnym od oczekiwań i woli współwłaścicieli lokalu.

Nie jest zatem z pewnością tak, by co do zasady jedynie urządzenia mierzące ilość dostarczonego do lokalu miały być wyznacznikiem ciepła faktycznie przez lokal zużywanego.

Powyższe już samo przez się uzasadniało wprowadzenie nie tylko elementu uzależnionego od ilości dotyczącego ciepła „licznikowego”, lecz również wskaźnika czy mnożnika obiektywnego, uwzględniającego element całkowitej „pojemności cieplnej” lokalu decydującej o konieczności wyrównania bilansu cieplnego opisanego wcześniej.

Niezależnie do tego wskazać należy, iż specyfika funkcjonowania pozwanej wspólnoty polega na tym, że dostarczycielem i producentem ciepła jest tu wspólnota czyli ogół jej członków (współwłaścicieli), zatem również powodowie.

Powodowie zatem muszą jak każdy członek uczestniczyć w kosztach wytworzenia ciepła w kotłowni gazowej, co obejmuje również utrzymanie kotłowni, remonty, koszty zakupu gazu itd. Muszą również z kolei, co jest rzeczą oczywistą, uczestniczyć w kosztach ogrzewania części wspólnych według właśnie powierzchni lokali, co jest zgodne z prawem energetycznym, o czym wcześniej była mowa.

Zauważyć przy tym należy, iż poprzednia uchwała nieskarżona (zatem jak należy przyjąć akceptowana przez powodów) i ich obowiązująca, a regulująca kwestie odpłatności za ogrzewanie podobnie - była mniej korzystna dla powodów.

Składnik zależny od faktycznego zużycia ciepła w lokalu miał bowiem poprzednio mniejszą „wagę” procentową tj. 30% a nie jak obecnie 40%, co oznaczało, iż łączna opłata za ciepło była relatywnie dla powodów mniej korzystna, skoro jedynie w 30% zależała od niższego poboru (zużycia) ciepła w lokalu, nie zaś jak obecnie w 40%.

Skoro zatem ułamek procentowy niezależny od powierzchni lokalu a powiązany jedynie ze zużyciem (w przypadku powodów bardzo małym) jest tu wyższy - to sumarycznie powodowie obciążani są w mniejszym stopniu opłatami za zużycie ciepła niż w ramach uchwały poprzedniej.

Stąd i z tego punktu widzenia nie sposób uznać, by uchwała godziła w interes powodów. Sam zaś rozdział kosztów zmiennych i stałych na 40 i 60 % wydaje się ze wszechmiar rozsądny. Co prawda strona pozwana deklarowała dowód na okoliczność sposobu ustalenia wzmiankowanych proporcji 40 i 60 %, jednakże powodowie jasno wskazali, że nie sama proporcja i jej rozmiar jest tu kwestionowany stanowiąc podstawę powództwa, lecz sam fakt braku uchwalenia regulaminu, co zostało wyartykułowane na rozprawie (k. 71).

W świetle powyższego stwierdzić wypada, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do uchylenia uchwały nr (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r. w oparciu o przepis art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali. Podjęta uchwała nie jest bowiem ani sprzeczna z przepisami prawa, ani z umową właścicieli lokali.

Powodowie nie udowodnili również, ażeby naruszała ona zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną ze względu na brak regulaminu rozliczeń ciepła lub w inny sposób naruszała ich interes finansowy.

Podobnie ocenić należy zarzuty powodów wobec zapisów uchwały nr (...)z dnia 2 sierpnia 2017 r. Sąd podzielił w tym zakresie stanowisko pozwanej Wspólnoty, że co do zasady zawieranie umów na dostawę mediów należy do czynności zwykłego zarządu nieruchomością wspólną. Nie budzi przy tym wątpliwości, że z treści przedmiotowej uchwały, która uzyskała 50,50% głosów „za”, wynika aprobatą większości członków Wspólnoty dla wypowiedzenia umowy o dostawę gazu dotychczasowemu dostawcy i wyboru nowego.

Biorąc natomiast pod uwagę, że zmiana ta podyktowana jest racjonalnie pojmowanymi względami ekonomicznymi, tj. dążeniem do zminimalizowania kosztów zakupu paliwa gazowego, a zatem ma obiektywnie rzecz biorąc na uwadze interes Wspólnoty, nie sposób uznać uchwały nr(...)jako sprzecznej z prawem.

Warto jedynie tu wskazać, iż samo wysłuchanie członków zarządu wspólnoty wskazuje na to, że jedynym celem przyświecającym uchwale jest właśnie racjonalizacja kosztów i wybór optymalnego z punktu widzenia kosztów zarządu dostawcy gazu.

Nie sposób zaś uznać, by istniało wysokie lub przynajmniej znaczne ryzyko wyboru niewłaściwego dostawcy, a to choćby z tej to przyczyny, że dostawa ta jest działalnością koncesjonowaną i obwarowaną licznymi, surowymi kryteriami jej prowadzenia.

Z kolei nie sposób domniemywać czy z góry zakładać, że dojdzie do wyboru i doprowadzenia do wykonania projektu oczywiście sprzecznego z interesem wspólnoty np. poprzez wybór dostawcy i oferty oczywiście niekorzystnych dla wspólnoty.

Przeczy bowiem z jednej strony temu wysłuchanie zarządu wspólnoty, jednoznacznie deklarującego cel zamierzonej zmiany i kompetentność oraz racjonalność podejmowanych już działań. Z drugiej zaś strony skonstatować należy, iż w razie oczywistego naruszenia deklarowanej woli wspólnoty i celu uchwały, Zarząd oraz inne osoby wraz z nim umocowane do działania mogłyby narazić się na zarzut oczywistego przekroczenia zakresu stosownego upoważnienia, co mogłoby prowadzić nawet do odpowiedzialności odszkodowawczej tychże osób wobec wspólnoty.

Sąd nie może też domniemywać, iż członkowie zarządu i osoby im przybrane będą działać w sposób spreczny z celem planowanej zmiany dostawcy jako takim.

Ubocznie zauważyć tu należy, iż powodowie nie skarżyli np. uchwały nr (...), gdzie analogicznie powierzono zarządowi wybór wykonawcy prac remontowych.

Dla porządku i końcowo należy jedynie wskazać, iż Sąd w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że zarząd mógłby dokonać zmiany dostawcy gazu tak jak np. zmiany dostawcy prądu lub wody, bądź odbiorcy ścieków w ramach czynności zwykłego zarządu, jednakże jeśli w tym zakresie wspólnota zrobiła więcej, dając wyraz swej zbiorowej woli i oczekiwaniom większości - dało to zarządowi swoiście dodatkowy „placet”, legitymizując przyszłe działania zarządu w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. – na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Powodowie przegrali sprawę w całości, w związku z czym powinni zwrócić stronie pozwanej poniesione przez nią koszty, na które złożyły się: 360,- zł – wynagrodzenie pełnomocnika (dwie uchwały i dwoje powodów), 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 79,62 zł (iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088 z późn. zm., tj. 0,8358 zł) - zwrot kosztów przejazdu do Sądu w dniu 13 grudnia 2017 r. i 81,26 zł – górna równowartość utraconego w tym dniu zarobku przez M. B. (art. 85 ust 2 uoksc). Łączna wysokość tych kosztów zamknęła się sumą 537,88 zł, którą Sąd zasądził od powodów na rzecz pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu.